

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2002/12/EY,

annettu 5 päivänä maaliskuuta 2002,

neuvoston direktiivin 79/267/ETY muuttamisesta henkivakuutusyrityksiä koskevien solvenssimarginaalivaatimusten osalta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN
NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan ja 55 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Rahoituspalvelujen toimintasuunnitelmassa, joka hyväksyttiin Eurooppa-neuvoston 3 ja 4 päivänä kesäkuuta 1999 Kölnissä ja 23 ja 24 päivänä maaliskuuta 2000 Lissabonissa pidetyissä kokouksissa, vahvistetaan vakuutusyritysten solvenssimarginaalin merkitys vakuutusentottajien etujen suojelemiseksi yhtenäismarkkinoilla, sillä sen avulla varmistetaan, että vakuutusyrityksille on asetettu niiden kattamien riskien luonteeseen nähden riittävät pääomavaatimukset.
- (2) Henkivakuutuksen ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 5 päivänä maaliskuuta 1979 annetussa ensimmäisessä neuvoston direktiivissä 79/267/ETY ⁽⁴⁾ vaaditaan, että vakuutusyrityksillä on oltava solvenssimarginaali.
- (3) Vakuutusyrityksille asetettu vaatimus muodostaa vakuutusliikkeeseen liittyvien veloitteiden täyttämiseen riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan ylittävä solvenssimarginaali, joka toimii pääomapuskurina epäsuotuisissa liiketoimintaolosuhteissa, on merkittävä osa vakuutettujen henkilöiden ja vakuutusentottajien etujen suojaamiseen tarkoitettua toiminnan vakauden valvontajärjestelmää.
- (4) Direktiivissä 79/267/ETY vahvistettuja nykyisiä solvenssimarginaalisääntöjä ei ole juurikaan muutettu myöhemmin annetuissa yhteisön säädöksissä. Henkivakuutuksen ensivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 10 päivänä marraskuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä (kolmas henkivakuutusdirektiivi) 92/96/ETY ⁽⁵⁾ vaaditaan komissiota toimittamaan neuvoston direktiivillä

villä 91/675/ETY ⁽⁶⁾ perustetulle vakuutuskomitealle kertomus siitä, onko tarpeen yhdenmukaistaa edelleen solvenssimarginaalia koskevia sääntöjä.

- (5) Komissio on laatinut edellä mainitun kertomuksen ottaen huomioon Euroopan unionin jäsenvaltioiden vakuutusvalvontaviranomaisten konferenssin laatiman vakuutusyritysten vakavaraisuutta käsittelevän kertomuksen suositukset.
- (6) Vaikka kertomuksessa todetaan, että nykyinen yksinkertainen järjestelmä on toiminut tyydyttävästi ja että se perustuu järkeviin periaatteisiin ja laaja-alaiseen avoimuuteen, siinä on havaittu joitakin erityistapauksissa esiintyviä puutteita.
- (7) On tarpeen korottaa nykyisiä vähimmäistakuurahastoa koskevia vaatimuksia, erityisesti korvausten ja toimintakustannusten tason tämän vaatimuksen alkuperäisen hyväksymisajankohdan jälkeisen nousun vuoksi.
- (8) Solvenssimarginaalin laadun parantamiseksi olisi mahdollisuutta sisällyttää tulevia voittoja käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin rajoitettava ja se olisi asetettava tiettyjen ehtojen alaiseksi, ja tämän käytännön olisi joka tapauksessa loputtava vuoden 2009 jälkeen.
- (9) Vähimmäistakuurahaston suurten kertakorotusten välttämiseksi tulevaisuudessa olisi otettava käyttöön mekanismi, jonka avulla rahastoa voidaan korottaa Euroopan kuluttajahintaindeksin mukaisesti.
- (10) Erityistilanteissa, joissa vakuutusentottajien oikeudet ovat uhattuina, on tarpeen myöntää toimivaltaisille viranomaisille valtuudet ryhtyä toimiin riittävän varhaisessa vaiheessa. Käyttäessään näitä valtuuksia toimivaltaisten viranomaisten olisi kuitenkin ilmoitettava vakuutusyrityksille valvontatoimiin johtaneet syyt hyvän hallinnon ja puolueettoman oikeudenkäynnin periaatteiden mukaisesti. Niin kauan kuin tilanne jatkuu tällaisena, toimivaltaisen viranomaisen ei olisi voitava antaa todistusta siitä, että vakuutusyrityksellä on riittävä solvenssimarginaali.
- (11) Ensivakuutusliikkeen harjoittajien hankkiman jälleenvakuutusuojan luonteessa tapahtunut markkinakehitys huomioon ottaen toimivaltaisille viranomaisille on tarpeen myöntää valtuudet rajoittaa solvenssimarginaalivaatimuksen alentamista tietyissä olosuhteissa.

⁽¹⁾ EYVL C 96 E, 27.3.2001, s. 123.

⁽²⁾ EYVL C 193, 10.7.2001, s. 21.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 4. heinäkuuta 2001 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 14. helmikuuta 2002.

⁽⁴⁾ EYVL L 63, 13.3.1979, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 95/26/EY (EYVL L 168, 18.7.1995, s. 7).

⁽⁵⁾ EYVL L 360, 9.12.1992, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27).

⁽⁶⁾ EYVL L 374, 31.12.1991, s. 32.

(12) Tässä direktiivissä olisi säädettävä solvenssimarginaali-vaatimuksen vähimmäistasosta ja kotijäsenvaltion olisi voitava asettaa tiukempia sääntöjä niille vakuutusyrittäjille, joille sen toimivaltaiset viranomaiset myöntävät toimiluvan.

(13) Direktiivi 79/267/ETY olisi muutettava vastaavasti,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Direktiivin 79/267/ETY muutokset

Muutetaan direktiivi 79/267/ETY seuraavasti:

1) Korvataan 3 artiklan 2 alakohta seuraavasti:

”2. Keskinäisiä yhtiöitä tai yhdistyksiä, jos:

— niiden yhtiö- tai yhdistysjärjestyksessä on määräykset ylimääräisten vakuutusmaksujen keräämisestä taikka etuuksien pienentämisestä tai avun vaatimisesta muilta henkilöiltä, jotka ovat sitoutuneet tarjoamaan sitä, ja

— tässä direktiivissä tarkoitettua toiminnasta saatu vuotuinen vakuutusmaksutulo ei kolmena perättäisenä vuonna ylitä 5:tä miljoonaa euroa. Jos tämä määrä ylittyy kolmena perättäisenä vuonna, tätä direktiiviä sovelletaan neljännessä vuodesta alkaen.

Tämän artiklan säännökset eivät kuitenkaan estä keskinäistä vakuutusyrittäjästä hakemasta toimilupaa tai säilyttämistä lupaansa tämän direktiivin mukaisesti.”

2) Korvataan 18, 19 ja 20 artikla seuraavasti:

”18 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava jokaiselta vakuutusyrittäjältä, jonka kotipaikka on sen alueella, käytettävissä oleva solvenssimarginaali, joka on jatkuvasti riittävä tämän koko liiketoiminnan kannalta ja joka on vähintään tämän direktiivin vaatimusten mukainen.

2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat vakuutusyrittäjän varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, mukaan lukien seuraavat erät:

a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen yhtiön tai yrityksen osalta takuupääoma lisättyinä osakastileillä, jotka täyttävät kaikki seuraavat vaatimukset:

i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrätävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja jäsenille ainoastaan, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienemistä alle vaaditun tason, tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;

ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrätävä, että kaikista i alakohdassa mainituista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aiemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun;

iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jolle i ja ii alakohdassa esitetystä vaatimuksista muuta johdu;

b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;

c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen kun siitä on vähennetty maksettavat osingot;

d) taseessa olevat kansallisessa lainsäädännössä voitonjakoa varten sallitut varaukset, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja jos niitä ei ole varattu lisäetujen antamiseen vakuutuksenottajille;

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään vakuutusyrittäjän omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

3. Käytettävissä oleva solvenssimarginaali voi muodostua myös seuraavista eristä:

a) kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia saa olla määräaikaista etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että vakuutusyrittäjä joutuu konkurssiin tai purkautuu, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana olemassa olevat velat on maksettu.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on täytettävä myös seuraavat edellytykset:

i) ainoastaan täysimääräisesti maksetut varat voidaan ottaa huomioon;

ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisaajan on oltava vähintään viisi vuotta. Vakuutusyrittäjän on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden lainojen takaisinmaksuun ennakoon edellyttäen, että liikkeeseen laskeva vakuutusyrittäjä pyytää sitä ja ettei käytettävissä oleva solvenssimarginaali laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, on maksettava takaisin ainoastaan noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, paitsi jos niitä ei enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin

osana tai aikaistettu takaisinmaksu edellyttää toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva solvenssimarginaali ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset saavat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos vakuutusyrityksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

- iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan velka on tietyissä muissa olosuhteissa kuin vakuutusyritystä purettavissa maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää;
 - v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta;
- b) arvopaperit, joiden kesto ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, mukaan lukien muut kuin a alakohdassa mainitut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet, voivat yhdessä a alakohdassa mainittujen, etuoikeusosaltaan huonommassa asemassa olevien lainojen kanssa muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
- i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;
 - ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava vakuutusyritykselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;
 - iii) lainantajan saatavilla vakuutusyritykseltä on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;
 - iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan vakuutusyrityksen liiketoiminnan jatkuminen;
 - v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät voidaan ottaa huomioon.

4. Jos yritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

- a) 31 päivään joulukuuta 2009 saakka määrä, joka vastaa 50:tä prosenttia yrityksen tulevista voitoista, kuitenkin enintään 25 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi. Tulevien voittojen määrä saadaan kertomalla arvioitu vuotuinen voitto vakuutus-sopimusten jäljellä olevaa keskimääräistä kautta edustavalla kertoimella. Käytettävä kerroin voi olla enintään 6. Arvioitu vuotuinen voitto ei saa ylittää 1 artiklan 1 alakohdassa luetellusta toiminnasta viiden viimeisen tili-

kauden aikana saatujen voittojen aritmeettista keskiarvoa.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä tällaisen määrän sisällyttämisen käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin ainoastaan,

- i) jos toimivaltaisille viranomaisille toimitetaan vakuutusmatemaatikon laatima kertomus, jossa osoitetaan näiden tulevien voittojen syntyminen todennäköisyys; ja
 - ii) siltä osin kuin tätä osaa jäljempänä c alakohdassa tarkoitetuista omaisuuden arvostuseroista muodostuvista tulevista voitoista ei jo ole otettu huomioon;
- b) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvää hankintamenojen kuormituslisää vastaavan prosentin mukaisesti. Tämä määrä ei kuitenkaan saa olla enempää kuin 3,5 prosenttia kaikkien niiden vakuutus-sopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta. Erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus;
- c) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia;
- d) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

5. Muutokset 2, 3 ja 4 kohtaan sellaisen kehityksen huomioon ottamiseksi, joka oikeuttaa käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin sisältyvien erien tekniseen tarkistukseen, tehdään direktiivin 91/675/ETY (*) 2 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

(*) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 32.

19 artikla

1. Jollei 20 artiklasta muuta johdu, vaadittu solvenssimarginaali on määritettävä harjoitettujen vakuutusluokkien mukaisesti jäljempänä 2—7 kohdassa esitetyllä tavalla.

2. Edellä 1 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen vakuutusten, lukuun ottamatta sijoitusrahoitukseen liittyvää vakuutusta, sekä 1 artiklan 3 alakohdassa tarkoitettujen toiminnan osalta vaaditun solvenssimarginaalin on oltava samansuuruinen kuin kahden seuraavan tuloksen summa:

a) ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään tulevaan jälleenvakuutukseen ja ensivakuutusliikeseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn laskennallisen henkivakuutuksen vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja laskennallisen brutto-vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena. Tämä suhde ei kuitenkaan koskaan saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia;

b) toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä henkivakuutusyrityksen vastuulle ottamasta riskisummasta kerrotaan yrityksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyt riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena. Tämä suhde ei koskaan saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Enintään kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa osuuden on oltava 0,1 prosenttia. Sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutus aika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

3. Vaadittu solvenssimarginaali vastaa 1 artiklan 1 alakohdan c alakohdassa tarkoitettua lisävakuutuksen osalta direktiivin 73/239/ETY 16 a artiklan mukaisesti vakuutusyrityksiltä vaadittua solvenssimarginaalia, lukuun ottamatta kyseisen direktiivin 17 artiklan säännöksiä.

4. Edellä 1 artiklan 1 alakohdan d alakohdassa tarkoitettua pysyvässä sairausvakuutuksessa, jota ei voida irtisanoa, vaadittu solvenssimarginaali vastaa:

a) 4 prosentin osuutta laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti; sekä

b) vakuutusyrityksiltä direktiivin 73/239/ETY 16 a artiklan mukaisesti vaadittua solvenssimarginaalia, lukuun ottamatta kyseisen direktiivin 17 artiklan säännöksiä. Mainitun direktiivin 16 a artiklan 6 kohdan b alakohdassa oleva ehto eliniän pitenemisen varalta muodostettavasta varauksesta voidaan kuitenkin korvata vaatimuksella, jonka mukaan toimintaa on harjoitettava ryhmänä.

5. Edellä 1 artiklan 2 alakohdan b alakohdassa tarkoitettuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua koskevissa sopimuksissa vaadittu solvenssimarginaali on 4 prosenttia laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

6. Tontiineissa, joita tarkoitetaan 1 artiklan 2 alakohdan a alakohdassa, vaadittu solvenssimarginaali on 1 prosenti yhdistyksen varoista.

7. Sijoitusrahastoihin liittyvissä, 1 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuissa vakuutuksissa ja 1 artiklan 2 alakohdan c, d ja e alakohdassa tarkoitettua toiminnassa, vaadittu solvenssimarginaali on yhtä suuri kuin seuraavien erien summa:

a) 4 prosentin osuus tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvälästä, kun vakuutusyritys vastaa sijoitusriskistä;

b) 1 prosentin osuus tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvälästä, kun yritys ei vastaa sijoitusriskistä, mutta varoja hallintokustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

c) 25 prosenttia edeltävän tilikauden näistä sopimuksista johtuvista nettohallintokuluista vastaava määrä, kun yritys ei vastaa sijoitusriskistä eikä varoja hallintokustannusten kattamiseksi ole varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

d) 0,3 prosentin osuus riskisummasta laskettuna tämän artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti, kun vakuutusyritys kattaa kuoleman riskin.

20 artikla

1. Yksi kolmasosa 19 artiklassa määritellyistä vaaditusta solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Rahasto on muodostettava 18 artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella 4 kohdan c alakohdassa luetelluista eristä.

2. Takuurahasto ei saa olla alle 3 miljoonaa euroa.

Jäsenvaltio saa määrätä takuurahaston vähimmäismäärän alennettavaksi yhdellä neljäsosalla, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys taikka tonttiyhdistys.”

3) Lisätään artikla seuraavasti:

”20 a artikla

1. Tämän direktiivin 20 artiklan 2 kohdassa vahvistettu euromääräinen määrä tarkistetaan vuosittain, ensimmäisen kerran 20 päivänä syyskuuta 2003, jotta voidaan ottaa huomioon muutokset Eurostatin julkaisemassa kaikki jäsenvaltiot kattavassa Euroopan kuluttajahintaindeksissä.

Tätä määrää tarkistetaan ilman eri toimenpiteitä siten, että euromääräistä perusarvoa korotetaan mainitussa indeksissä tämän direktiivin voimaantulon ja tarkistuspäivän välisenä aikana tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran ja arvo pyöristetään ylöspäin täyteen 100 000 euroon.

Jos prosentuaalinen muutos viimeisimmän tarkistuksen jälkeen on alle 5 prosenttia, tarkistusta ei suoriteta.

2. Komissio ilmoittaa vuosittain Euroopan parlamentille ja neuvostolle tarkistuksesta ja 1 kohdassa tarkoitettua tarkistettua määrää.”

4) Lisätään artikla seuraavasti:

”24 a artikla

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet vaatia taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelman laatimista vakuutusyrityksiltä, jos ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien olevan vaarannettuja. Tervehdyttämissuunnitelmassa on oltava vähintään seuraavat tiedot tai selvitykset kolmelta seuraavalta tilikaudelta:

a) arviot hallintokustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista;

b) suunnitelma, jossa on yksityiskohtaiset arviot tuloista ja menoista ensivakuutusliiketoimien ja tulevien jälleenvakuutusten ja menevien jälleenvakuutusten osalta;

c) taseen kehittymistä koskeva ennuste;

d) arviot vakuutusliikkeestä johtuvien velvoitteiden ja vaaditun solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista;

e) yleinen jälleenvakuutuspolitiikka.

2. Jos vakuutuksenottajien oikeudet vaarantuvat yrityksen heikentyneen taloudellisen tilanteen vuoksi, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet velvoittaa vakuutusyritykset pitämään korkeampaa vaadittua solvenssimarginaalia sen varmistamiseksi, että vakuutusyritys pystyy täyttämään solvenssi-vaatimukset lähitulevaisuudessa. Tämän korkeamman vaaditun solvenssimarginaalin on perustuttava 1 kohdassa tarkoitettuun taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaan.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet alentaa kaikkien käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin hyväksyttävien erien arvoa erityisesti, jos näiden erien markkina-arvossa on tapahtunut merkittäviä muutoksia viimeisen tilikauden päättymisen jälkeen.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pienentää 19 artiklan mukaisesti määritettyä jälleenvakuutukseen perustuvaa alennusta solvenssimarginaaliin, jos

a) jälleenvakuutus sopimukset tai niiden laatu ovat muuttuneet merkittävästi viimeksi kuluneesta tilikaudesta;

b) jälleenvakuutus sopimukseen liittyvää riskinsiirtoa ei tapahdu tai se on vähäistä.

5. Jos toimivaltaiset viranomaiset ovat vaatineet vakuutusyritykseltä taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaa 1 kohdan mukaisesti, ne eivät saa antaa todistusta tämän direktiivin 10 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan, neuvoston direktiivin 90/619/ETY (toinen henkivakuutusdirektiivi) (*) 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja neuvoston direktiivin 92/96/ETY (kolmas henkivakuutusdirektiivi) (**) 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti niin kauan kuin ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien vaarantuvan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla.

(*) EYVL L 330, 29.11.1990, s. 50, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna direktiivillä 92/96/ETY (EYVL L 360, 9.12.1992, s. 1).

(**) EYVL L 360, 9.12.1992, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27)."

2 artikla

Siirtymäkausi

1. Jäsenvaltiot voivat myöntää vakuutusyrityksille, jotka tämän direktiivin tullessa voimaan harjoittavat vakuutustoimintaa niiden alueilla yhdessä tai useammassa direktiivin 79/267/ETY liitteessä tarkoitettussa vakuutusluokassa, viiden vuoden määräajan tämän direktiivin voimaantulopäivästä alkaen toimintansa mukauttamiseksi tämän direktiivin 1 artiklassa säädettyihin vaatimuksiin.

2. Jäsenvaltiot voivat lisäksi myöntää kaikille 1 kohdassa tarkoitetuille yrityksille, jotka viisivuotiskauden päättyessä eivät vielä ole kokonaan muodostaneet vaadittua solvenssimarginaalia, enintään kahden vuoden lisäajan edellyttäen, että nämä yritykset ovat direktiivin 79/267/ETY 24 artiklan mukaisesti esittäneet valvontaviranomaisen hyväksyttäväksi toimenpiteet, jotka ne aikovat tätä varten toteuttaa.

3 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava 20 päivään syyskuuta 2003 mennessä tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että 1 kohdassa tarkoitettuja säännöksiä sovelletaan ensimmäisen kerran 1 päivänä tammikuuta 2004 tai kyseisenä kalenterivuotena alkavien tilikausien tilinpäätösten valvontaan.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

4. Komissio antaa viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2007 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ja tarvittaessa pitemmälle menevän yhdenmukaistamisen tarpeesta. Kertomuksesta on käytävä ilmi, miten jäsenvaltiot ovat hyödyntäneet tässä direktiivissä tarjottuja mahdollisuuksia, ja etenkin, onko kansallisille valvontaviranomaisille annettu harkintavalta johtanut siihen, että valvonnassa on huomattavia eroja yhteinäismarkkinoilla.

4 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

5 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 5 päivänä maaliskuuta 2002.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

P. COX

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

R. DE RATO Y FIGAREDO
